

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 22/2014
14.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Славољуба Митровића, због кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. и члана 34. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости и допуни истог захтева браниоца окривљеног Славољуба Митровића, адвоката В.И., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр. 145/10; Куо-По1 бр. 125/14 од 07.07.2014. године и Апелационог суда у Београду Посебно одељење Кж2По1 288/14 од 23.07.2014. године, у седници већа одржаној 14.10.2014. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев, за заштиту законитости браниоца окривљеног Славољуба Митровића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр. 145/10; Куо-По1 бр. 125/14 од 07.07.2014. године и Апелационог суда у Београду Посебно одељење Кж2По1 288/14 од 23.07.2014. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр. 145/10; Куо-По1 бр. 125/14 од 07.07.2014. године, одбачена је молба за условни отпуст осуђеног Славољуба Митровића.

Решењем Апелационог суда у Београду Посебно одељење Кж2По1 288/14 од 23.07.2014. године одбијена је, као неоснована, жалба окривљеног Славољуба Митровића изјављена против решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр. 145/10; Куо-По1 бр. 125/14 од 07.07.2014. године.

Бранилац окривљеног Славољуба Митровића, адвокат В.И., против наведених правноснажних решења, на основу члана 482. и 483. ЗКП-а, поднео је захтев за заштиту законитости као и допуно истог захтева, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. у вези члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, с'предлогом да Врховни касациони суд утврди да је поднети захтев основан, те да преиначи побијане правноснажне одлуке и утврди да су испуњени објективни услови за подношење молбе за условни отпуст окривљеног после издржане једне

половине казне затвора, а по закону који је важио у време извршења кривичног дела и који је блажи по учиниоца или да побијане правноснажне одлуке укине и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку, те да у смислу члана 488. ЗКП-а о седници већа обавести браниоца уколико процени да би његово присуство било од значаја за доношење одлуке о поднетом захтеву.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Славољуба Митровића Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног Славољуба Митровића, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са решењима против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву браниоца окривљеног, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Славољуба Митровића, адвоката В.И., је неоснован.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Славољуба Митровића наводи да су првостепени и другостепени суд у побијаним правноснажним решењима одбијајући молбу осуђеног за условно отпуштање са издржавања јединствене казне затвора у трајању од пет година (по правноснажној пресуди Вишег суда у Београду К-По1-145/2010 од 13.12.2011. године преиначеном у погледу одлуке о казни пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 По1 13/2012 од 23.11.2012. године), учинили повреду закона из члана 439. тачка 2. Законика о кривичном поступку, јер су приликом одлучивања о условном отпуштању осуђеног Славољуба Митровића применили одредбу члана 46. Кривичног законика који је ступио на снагу 24.12.2012. године, коју суд није могао применити, јер је неповољнији за окривљеног у односу на објективни рок чији је протек неопходан за подношење молбе за условни отпуст. Суд је био дужан, по ставу одбране, да сходно члану 5. КЗ на окривљеног примени закон који је за њега најповољнији, односно најблажи, а очигледно је да је за окривљеног Славољуба Митровића блажи закон који је важио у време када је осуђени извршио кривично дело односно Кривични законик којим је предвиђена могућност за подношење молбе за условни отпуст након издржане $\frac{1}{2}$ казне затвора а то је Кривични законик који је ступио на снагу 01.01.2006. године. По ставу одбране, суд је морао поступити на начин како је то образложено у захтеву за заштиту законитости јер је на такво поступање обавезан одредбом члана 5. Кривичног законика којом је прописано да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, а уколико је после извршења кривичног дела закон измењен, једном или више пута, примениће се закон који је најблажи за учиниоца.

Врховни касациони суд ове наводе у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Славољуба Митровића оцењује као неосноване с обзиром да је одредбом члана 46. став 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 121 од 24.12.2012. године) прописано да ће суд осуђеног који је издржао $\frac{2}{3}$ казне затвора условно отпустити са издржавања казне, ако се у току издржавања казне тако поправио да се може са основом очекивати да ће се на слободи добро владати, а нарочито да до истека времена за које је изречена казна не учини ново

кривично дело. При оцени да ли ће се осуђени условно отпустити узеће се у обзир његово владање за време издржавања казне, извршавања радних обавеза, с`обзиром на његову радну способност, као и друге околности које показују да је у односу на њега постигнута сврха кажњавања. Не може се условно отпустити осуђени који је током издржавања казне два пута дисциплински кажњаван и коме су одузете додељене погодности.

С`обзиром да се у конкретном случају ради о поступку извршења казне, изречене правноснажном пресудом то се у односу на окривљеног, у овом случају окривљеног Славољуба Митровића, не могу примењивати одредбе о примени блажег закона из члана 5. Кривичног законика, јер се блажи закон обавезно примењује до правноснажности пресуде, а након правноснажности пресуде само уколико по ванредном правном средству дође до укидања правноснажне пресуде, односно до поновног суђења. Из наведених разлога, Врховни касациони суд закључује да је у конкретном случају правилно првостепени суд приликом одлучивања о условном отпусту окривљеног Славољуба Митровића, са издржавања изречене јединствене казне затвора, као и другостепени суд у поступку по жалби, применио одредбу члана 46. став 1. Кривичног законика који се примењује од 01.01.2013. године („Службени гласник РС“, број 121 од 24.12.2012. године), те су наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Славољуба Митровића о учињеној повреди закона из члана 439. тачка 2. ЗКП-а, оцењени као неосновани.

Врховни касациони суд је, из изнетих разлога, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**